

Цоко. Ахъ, азъ окаянний! Люто са излъгахъ.

Драгомиръ. Нетръбаше да са излъжешъ.

Цоко. И боговетъ ще ми мъчатъ душата.

Драгомиръ. Друзе! Имашъ ли нѣщо да ми поръчащъ на смъртнія си часъ?

Цоко. Нѣмамъ нищо. А белкимъ ти ще ма погубишъ?

Драгомиръ. Не азъ. Но стрелцитъ.

Цоко. За мене никаква милость нѣма ли?

Драгомиръ. Може би. Но невѣрвамъ. Защото страшно си осъденъ отъ цѣлія свѣтъ.

Цоко. Сега виждамъ, че азъ съмъ билъ най-злочатенъ.

Драгомиръ. Млъкни. Ето че идатъ.

Цоко. Ще са сторжъ людъ.

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТО.

Горнитъ, Кардамъ, Каранъ, Кодинъ, Боилъ,
Цвѣтко, Първожрецътъ, Кръстанъ, Стража-
ре, Стрѣлци.

Кардамъ. Благодарение на всевишнитъ, за дето ми запазихъ живота, отъ гибелната смъртъ. Тежко ми е да живеѣхъ, когато виждамъ че животътъ ми е въ опасность. Нъ вижда са съдбата ми е закрилила живота и отъ тѣзи опасность за да доживѣхъ или по-голъмо злочастіе или по-голъма радостъ и веселіе. Хвала на божествата!

Сички. Хвала на всевишнитъ!

Каранъ. Имате право господарю. Това примеждіе е за васъ отъ голъма важность. Но нетръба да оставите ненаплатена смѣлостъта на този похитителъ на живота ви. Той трѣба да са погуби за припъръ на другитъ. Некъ не живѣе нето единъ часъ.

Боилъ. О, той трѣба да несъществува; когато иска да убива оногова който го храни и обдържава.

Кодинъ. Голъма глупость! Щетъ за трудоветъ му и за животътъ му! Той е вижда са измаменъ. Но нетръбаше ли да бѣде вѣренъ на господаря си? Какво